

LA CAMPAÑA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA

PAGO DE SUSCRIPCION: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Oalle y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ISCHIA.

HINS á las nou del vespre del dissapte 28 de juriol era l' isla de Ischia un jardí flotant sobre las onas del Mediterráneo País hermosíssim, acariciat per las brisas del mar, enriquit per ayguas minerals molt salutiferas, atreya cada istiu forasters á mils en busca de salut ó de distracció.

Pero desde aquella hora fatal aquell jardi de flors quedà convertit repentinament en un pilot de ruinas. Alguns segons de terremoto bastaren á destruir pobles enters, enterrant sota las ruinas un sens fi de personas. Casamicciola, Forio, Lacco Ameno, Fontana y altre poblacions menos importants quedaren arrasadas. Las construccions més sólidas y las més destortaladas, las casas de recreo y 'ls establiments de banys, los hospitals y las iglesias, tot se derrumbá com si haguesen sigut débils castells de fitxas de domino.

Pintar la consternació, l'espant y el terror dels que per casualitat sobrevisqueren, seria tant difícil com descriure 'ls ays de dolor y de agonia que exhalavan entre las tenebras de la nit las pobres víctimas de aquest immens desastre. Pitjor encare seria pintar lo silenci de las que no deyan res, enterradas sota aquells immensos pilots de ruinas. Pitjor encare 'ls laments desgarradors de pares y mares, de fills, germans y amichs, que corrian desalats per entre les desferrals cridant als seus sense obtenir resposta.

Quan la noticia arribá al continent, lo terror s' apoderá de tothom. Europa, 'l mon enter ha sentit llàstima y condol per tantas victimas. Se provehi desseguida á portar socorro á l'isla. Numerosas tropas acudiren á escarbotar ab afany entre mitj d' aquell horrible api-lotament de pedras, vigas y fustam. Las parets que 's derrumbavan produhian novas victimas entre 'ls mārtirs de la caritat y de l' abnegaciò.

Pero ¿qué hi fí? Las batallas de l' home contra la naturalesa produheixen víctimas, com las batallas del home contra l' home. Era precis salvar al major número possible de infelissons, y 's procedí a remoure las ruinas, extrayent, entre mitj de las escenes més desgarradoras, are un cadáver mutilat, are un pobre ferit, are un sér il·lés per miracle.

Pero las ruinas eran inmensas y la tasca llarga y difícil. La calor provocava la rápida descomposiciò dels cadàvers, y desde llavors sobre 'ls perilis dels desprendiments, hi havia que contar ab la amenassa de una epidemia. Se emplearen desinfectants enèrgichs, y per un moment fias se projectá cubrir las ruinas de cals viva, deixantse de novas investigacions y convertint l' isla en un immens cementiri, sense una creu, ni una lápida que indiqués lo nom dels que quedavan so-

terrats, per sempre més, víctimas de l' horrible hecatombe.

Contra aquesta idea, per altra part irrealsible, s'alsà una protesta general. Sota les ruïnes podia haver-hi gent viva y era una crueitat cremarlas. En efecte, al cap de quatre dies encare 's desenterravan persones vivas. Fins al cap de vuit dias se 'n varen extreure que no havian mort encare.

A copia de desinfectants y gracias á la tramontana que ha sanejat l' atmósfera, se ha pogut anar treballant y 's treballava encare després de quinze dias. No pot fixarse ben bè 'l número dels morts, se calcula que s' acostan á **¡¡CINCH MIL!!** Los ferits arriban á dos mil y han sigut trasladats á Nápolis, alguns en estat molt grave. Are tinguis en compte las personas victimas dels sustos ó d' altres afeccions morals, y 's comprendrà que 's necessita tota la caritat del mon per aliviar las conseqüencies de aquesta horrenda catàstrofe.

En lo moment del terremoto y després d' ell hi ha-
gué escenes molt horribles. A la matinada, en mitj de
un temps desfet, la platja estava plena de persones
mitj nuas y ensangrentadas. Al acostarse un barco 's
precipitaven dintre á empentas y cops-de-puny, cri-
dant:—«¡L' isla s' enfonza!... Volém fugir. La vida! La
vida per amor de Déu!...»—Moltas de las personas vi-
vas que s' extreyan morian al posarse en contacte ab
l' ayre.—La ruina era tant complerta que á Casamic-
ciola fins ván esborrarse las trassas dels carrers.—Als
dos dias era precis protegir los restos de los cadávers
contra la voracitat dels tocinos y dels gossos famo-
lenchs.

Los cadávers extrets estavan en sa majoria horriblement mutilats. Entre ells v'á extreures lo de una dona elegantissima, pero sense cap. En altre lloc ván descubrirse sabatetas de criatura ab los peuhets tots masegats, ficats á dintre.—La plassa de la Marina de Cassamiciola estava convertida en una sala anatómica. Los metjes havian de practicar las operacions al aire lliure.

Un conceller municipal de Roma y 'l seu fill sentiren com s' ensorrvan; pero sense saber com se trobaren sobre las ruinas. L' efecte dels crits y dels gemechs que escoltaren, sigué tal, qu' estan malalts de gran perill.—En l' hospital de la Misericordia moriren 24 noys y quatre germanas de la caritat.—En l' establiment de la *Piccola Sentinella*, entre altres molts banyistás, desaparesqueren 37 personas qu' estavan amistosament reunidas: las més eran de l' aristocracia. Lo conde Sergardi, ab l' afany de salvar á una sèva germana, treballá ab tal ardor que tenia las mans plenes de sanch de tant remoure pedras. Salvá á 11 personas, eritant sempre á la sèva germana. Aquesta al úlitim l' hi respongué ab veu débil. Pero al posarse á treballar de nou, se trencá una cama. Las demés personas lo- graren extreure á la sèva germana; pero ja era morta.

L'ingenier Tarantini s'escapà al jardí, y després del terremoto sentia 'ls crits desgarradors de una pobre mare que clamava pels seus fills desde dalt de un trós de gaièria ruïnosa. Al clarejar veié dos criatures jugant entre la runa. Eran precisament los fills de aquella mare desesperada.—Més tard tractá de salvar un matrimoni. Se veyá un brás enquantat y plé de

brassalets y se sentia la véu del marit que deya:—
“Sálvat tú, filla mèva; à mí deixam estar.” L’ ingenier tractá de prestarlos ausili; pero ‘s desmoroná una paret cubrint la véu de aquells infelissos.

Dugas noyas salvadas per un capitá havian estat enterradas tres dias, resguardadas per unas vigas. Una d' ellas trobá unes quantas cireras y una pera y s' ho parti ab sa germaneta.

* *

Un home vell que ja havia presenciat un' altre terremoto, á posta de sol aná á trobar al bisbe y l' hi digué:—«S' acosta una gran catàstrofe. Un presentiment m' ho indica.» Lo bisbe no volgué creure 'l, y morí com tants altres sepultat sota las ruinas. Per cert qu' encare era viu quan tractavan de desenterrarlo: ell mateix indicava als treballadors lo punt ahont havian d' excavar; pero eran grans las dificultats y 'l pobre infelis anava perdent la véu, fins que acabá per no dir res. Havia mort.

En lo moment del terremoto, en lo teatro hi havia funció. La sala estava plena de gent. Se representava una farsa, en la qual se parlava molt de terremotos. Lo públich al sentir los primers rumors, se creya que 'ls produhian desde l' escena. Després tot se 'n aná de dalt á baix, los quinqués de petróleo calavan foch als assientos, y 'ls que havian quedat ab vida fugian com furias desesperadas.—Entre las ruinas del teatro vá trobarse 'l cadáver de un clown que no presentava cap contusiò ni ferida.

Lo cadáver de una senyoreta inglesa encare estava sentat en lo piano ab la partitura oberta, senyalant la *Marcha fúnebre* de Chopin. Set ó vuit personas reunidas per escoltarla eran també cadávers, en los seus puestos respectius. Un inglés que per no fastidiar-se sentint música havia sortit al jardí, lográ salvarse.— També un pare degué la salvaciò á un nen de pochs anys que no callava may, demanant anar á comprar pastas á las portas de la poblaciò. Vels'hi aquí un pare que déu la vida al seu fill.

Entre las escenas horribles se 'n contan de grotescas. Un pare capellá era trasladat á una ambulancia, ab lo barret al cap y 'l cós embolicat ab una bata de senyora.—De 'n tant en tant se veya algun senyor ab levita negra y sombrero de copa, corrent sense pantalons ni botinás.—Una dona ferida, no volia que se l' emportessin á curar, si avants no l' hi trobaavan un gosset que havia perdut. Un altre, qu' estava molt grave, se 'n duya la gabia del canari ab ella. Un senyor que 's creya qui sab lo que havia salvat, al apretar á corre 's trobava ab un paquet de velas á la mà.—Una pagesa, extreta, deya que baixessin á treureli una gallina qu' encare era viva.—Una germana de la caritat corria de un puesto al altre ab una criatura al brás, demanant una dona que tingués llet per amamantarla.

demanant una dona que tingues net per amanantaria.
Un hosteler sense entranyas, no volia permetre que se n' enduguessin á un ferit, sense que avants l' hi pagués lo compte. En canbi un cafeter que havia perdut á l' esposa y dos fills, obsequiava als ferits ab orxatas y llimonadas.

A Panza, hi haguè no més que 27 morts, haventse ensorrat tot lo poble. A l' hora del terremoto havia sortit un combregar y com de costum, la majoria dels

vehins seguien darrera, devant à questa coincidència la salvació.

Rasgo de serenitat. Quatre dies després del desastre, treyan à un home viu d' entre les ruïnes. Al sortir se fregà 'ls ulls, demanà un cigarro y se'n anà tranquil·lament cap à la platja.—Un altre que havia estat també quatre dies enterrat, visqué menjant tomàtechs y bebent vinagre.—De tomàtechs també visqué un pobre infelís que havia estat enterrat 112 horas.

Una noya molt hermosa tenia la roba agafada y no era possible tréurela, sino despullantla. Era tal lo rúbor que sentia, que preferia la mort. Per fortuna la sèva mare l' obligà à ferho, exclamant:—Despullat, y encare que hajas de perdre un peu, vina als meus brassos.

Un marit, al tenir noticia del terremoto, s' embarcà cap à Ischia. Sabia ahont posava la sèva dona, remogué ell mateix las ruïnes y logrà extreurela viva.

No acabariam mai si haguessem de consignar tots los episodis que hem llegit en la premsa italiana.

Lo rey Humbert visità Casamicciola. L' arcalde de Lacco que havia perdut à alguns individus de la sèva família sortí à rebrel, duent los vestits tacats de sanch.—Lo rey corria pels sitis de major perill, y al observarli algú que cometia una imprudència, exclamà:—«No s' exposan los altres? Donchs també puch exposarme jo: la desgracia fá à tots los homes iguals.»

Un carabiner al qual treballant se l' hi trencà una cama, digué al passar davant del rey.—«Veus' aquí que si no 'm curan ja no podré continuar servintvos.»

—«No hi fà res, respondé Humbert, ja 'us serviré jo à vos.»

Per tot arreu se recaudan cantitats per socorre à tantas víctimes. Creiem fundadament que Catalunya y Barcelona sobre tot no 's quedaran endarrera.

Pensin que fins 'o Papa, ab tot y ser tant pobre com diuhem, ha donat 20,000 pessetas. Per lo tant tots los que no dormim sobre un jas de palla, hem de fer més que 'l Papa.

P. K.

L' HOME FELÍS.

(Avants y després del pronunciament).

ER supuesto, que 'm refereixo à n' en Martinez Campos.

Altà 'l tenen, à Madrit, inflat com una granota, respirant satisfacció per tots quatre costats y més content ab lo seu càrrec de President, à estonas, del ministeri, que un noyet ab un vestit nou.

Tinguin la seguretat de que 'ls días qu' en Sagasta no es à la Cort, don Arseni quan se'n va al llit tarda un parell d' horas à adormir-se, pensant en la importància del lloc que ocupa, y meditant en las mil coses que té d' atendre un president encara que siga à estonas.

Y creguin que mitj endormiscat se fá la ilusió de que es alguna cosa, y de que tot marxa, perque ell ho disposa aixis, arribant à figurarse que 'l sol surt perque ell vol, que las estrelles brillan per la cara d' ell, y que 'ls espanyols vivim perque à n'ell l' hi dona la gana.

—Banyéuvos en las aygas del Cantàbrich, —dieu dirse pensant en los seus companys de ministeri; —banyéuvos en agua salada; jo 'm banyo en agua de rosas.

Que patètica debia ser la despedida de don Práxedes y don Arseni!

Jo no vaig assistirhi; pero me la represento com si ho haguès vist.

—Miri, debia dir l' home del tupé; jo me 'n vaig per aquí dalt à donarme una mica de recreo. Quan jo segui fora, vosté 'm representarà. Mentre no hi hagi res de nou fassi y desfassi à la mida del seu gust; pero si surt alguna dificultat, reuneixi 'ls ministres que quedan y entre tots escriguinme una carteta, que jo baixaré desseguida. «Ho entén tot això?

Y 'l general debia miràrsel ab los ulls desmesuradament oberts, y debia dir que si, per fer veure que ho comprenia.

Ja ho sentirán dir. Cada setmana l' home no deixará de convocar lo seu concellet de ministrets per fer l' home y passar revista del estat d' Espanya.

La cosa anirà aixis: En Martinez Campos s' assentará al mitj, à la dreta s' hi posarà en Gamazo y à la esquerra en Nuñez de Arce.

Don Arnesi tocarà la campaneta.

—Ja hi som tots?

—Si senyor; tres.

—Ara podriam cantar allò:

Tres eran, tres
las hijas de Elena...

—Com vosté vulga; si l' hi sembla convenient ho cantarém.

—No, això era un dir. A veure; vingan las novedats.

—Com estém de cólera?

—Per ara no vè: sembla que tè por d' acostar-se.

—Deu sapiguer que jo soch President interino.

—Ademés, ha presentat la dimisió un ajuntament de Galicia.

—¿Galicia? ¿Qu' es à Espanya això?

—Si senyor; si vosté no mana lo contrari.

—Corrent: ha presentat la dimisió: ¿y qué?

—Que 'l governador la ha acceptada.

—¡Cà! Això es grave. Escribimho à n' en Sagasta.

—¡Fugil! ¿Per una cosa tant petita?

—¿Qu' es això? ¿Que se 'm subleva? Escrigui lo que l' hi dicto.

—Vaja, digui.

—Posi: Sr... etc. Sabrà que el ayuntamiento de Galicia...

—Dispensi: Galicia no es cap població. Se tracta del ajuntament d' un poble de Galicia.

—¡Ah! Donchs posi: Un ayuntamiento... no, un pueblo... cal... una dimision... Ja veurà, pósito com vulga: vosté mateix —

Y aixis, per aquest tenor, lo flamant President, à estonas, matarà un parell d' horas, matant d' aburiment als seus desventurats companys.

Una de las pocas coses que l' amohinarán será la premsa.

Don Arseni no llegeix los periódics; pero ell ja sab que aquests paperots portan cosotas dolentas, y que més de quatre vegadas se 'n riuen d' ell.

Y, naturalment; si quan al seu costat hi té en Sagasta, ó com si diguessim la niñera, sufreix tantas corrides dels periódics à causa de las diabluras que fà, que succeirà ara, que 'l home estarà sol, libre y abandonat à si mateix, y agobiat ab los càrrechs de President, à estonas, ministre de la guerra, de la pau y que s' e jo quants més?

Fora d' això, que ell ja destrà arreglar ab lo seu ingenio habitual, la existència de 'n Martinez Campos s' escorrerà durant cinch ó sis setmanas de la manera més agradable del mon.

Y quan un dia de gala l' home surti de casa à pata, desempedrant los carrers ab los seus tacons, fent drinar las espuelas y balandrant ab aquell posat flamenco lo lloron del seu casco, tots los que 'l vejin passant pels carrers, radiant de satisfacció y mirantse de regall en los vidres dels aparadors, l' hi tindrà enveja, y més de quatre se 'n riuràn, murmurant en veu baixa.

—Veus' aquí l' home felis!

Mes Jay! en aquest mon no hi ha felicitat duradera. Allà hont menos un se pensa salta un pronunciament; y llavors comensan los apuros y 'ls remordiments de conciencia.

Los homes felissos en aquest cas suan de angunia, y gratantse 'l nàs com si tinguessen d' escarbotàrsel de por de que 'ls puga creixe un pam, exclaman:

—Podé si que tot riheit riheit... A veure, senyor oficial posi un telegrama à n' en Sagasta, que contesti desseguida com s' ho vá fer à l' any 74, per caure y no ferse mal.

FANTÀSTICH.

URANT la setmana no s' ha parlat més que del pronunciament de Badajoz verificat pels regiments de infanteria de Covadonga y tres esquadrons de Santiago.

Ja sabrán que 'ls insurrectes van proclamar la República, van posar presos al Capità general y al governador civil, van tirar d'altaix del balcó 'l retrato de D. Alfonso XII, y al acostar-se las forces de 'n Blanco que havien sortit de Madrid per perseguirlos, van refugiarse a Portugal, que es à quatre passos de Badajoz mateix.

En la matinada del dimecres à Sans van alsarre una partida.

Los sublevats després de tocar à somant, feren parar las fàbricas. De Barcelona sortí una secció de guardia civil y 'ls sublevats, després de formar, marcharen a les vènides muntanyes.

Al mitj dia del dijous, los noys que venen diaris cridaven: «El pronunciamento de Logroño.»—Segons lo parte oficial s' havia alusat lo regiment de Numancia acantonat à Santo Domingo de la Calzada (Logroño).—Havien sortit forces a perseguirlos.

Item més: Se deya 'l dijous cap-al-tart que s' havian pronunciat forces militars acantonades à la Seu

d' Urgell.—Al hora en que escribím aquestes ratllas no s' havia donat encara oficialment aquesta noticia; pero sortien tropes per l' estació de Fransa.

* *

Rumors:

A València, deixonsas... A Zaragoza d'allonsas... A Burgos diuhen que... A Valladolid asseguran... A Gàdiz...

Pero muixoni, que ja hi ha un periòdic, La Correspondencia Ibérica, que ha fastat lo nou procediment de imprenta.

Y quan vegis la Correspondencia cremar, posa LA CAMPANA à remullar.

A l' hora qu' escrich aquestes ratllas (dijous al vespre) no hi ha res més de nou, ó al menos no hi ha res que puga consignar.

Un periòdic diu que l' alsament de Badajoz, ha sigut pels govern com una pesadilla.

En efecte, las pesadilles se tenen quan se dorm. Y 'l govern dormia molt fort.

Filosofia del pronunciament:

Los conservadors:—Vaja, aquestes coses, no més succeixen quan goberna en Sagasta. Nosaltres som aquí que no 'ns cridan?

Los fusionistes:—¿No veuen? Los sublevats proclamaven la constitució de 1869. Y després encare vindran los de la esquerra parlant de aquesta ditzosa constitució.

Los esquerrans:—Naturalment que 'n parlaré. Si estigués establet, los sublevats no tindrian ocasió de proclamarla.

Aquesta setmana no contestem à las cartas rebudes perque 'l terremoto de l' Ischia y 'l procònciamet de Badajoz, han interromput las comunicacions de la CAMPANA. La setmana entrant cumpliré ab tothom.

Créu el Correo catalan que 'l terremoto de Ischia es un castic de Déu contra 'ls revolucionaris de Italia que tenen p's al Papa.

Podria ser, y tal vegada per aquest motiu va morir lo bisbe, un bon número de capellans y de monjas que 's trobaven allí prenen las aguas.

Y si'l Papa arriba a trobarshi, ni 'l Papa se 'n escapa. Per revolucionari!

Esperit de la premsa:

Gaceta de Catalunya: «La moral neix sempre de la moral mateixa. Quan los mals exemples tenen pùblica recompença, se necessita la virtut de un saut per no seguirlos. Mentre l' heroe de Sagunto ensenyi desde 'l poder los entorxats à las mànigas, gosant de l' omnipotència militar (com voléu que no hi haja aventurers que tractin d' elevarse pels mateixos medis y procediments empleats à Sagunto pels general Martinez Campos?)—Als grans honors corresponen grans tentacions.»

* *

El Dia: «Mentre se veja que 'l moti serveix per escalar als puestos militars y polítichs, mentre llueixen en les pits condecoracions tretas ab la punta del sabre del llot de las revoltas militars; mentre las tenebrosas maquinacions forjadas en las quadras dels quartels sigan camí de ràpits ascensos y de fortunas locas, lo moti, nostra vergonya, nostra deshonra, no s' acabarà.»

* *

El Liberal: «¿No podria estar (la causa del pronunciament) en certes antagonismes, en certes injustícies sense tribunal que las repare, en moltes disposicions torpes que han portat lo favoritisme ahont sols deu reinar la severa imparcialitat?»

En Martinez Campos ja té picadas per gratarse 'l cap.

—Me caso ab Sagunto! dirà: tothom se 'm tira à sobre.

La veritat es que ha fet un mal paper. Guardia civil de la monarquia, no sabia lo que 's maquinava. Organizador del exèrcit y entregant los mandos als homes de la sèva confiança, ha demostrat ben poch acert.

Are no més falta que 'n Sagasta qu' es un home llest, ab aquests arguments l' hi fassí la trabeta y 'l tiri de bigotis.

A l' any 74 ell va tirarhi à n' en Sagasta.

Per lo tant, ull per ull, dent per dent, cayguda per cayguda.

Los monàrquichs anatematisan en termes molt severs la insurrecció de Badajoz.

Per ell lo primer de tot es la disciplina.

Are supòsinse una cosa. Supòsinse que tot de un ple que se reb la notícia de que un general francés ha sublevat uns quants regiments y ha volcat la República francesa.

Se desitja saber que dirian los monárquichs espanyols, desde l' heroe de Manzanares, passant pel de Sagunto y anant á parar al barricadero de 22 de Juny. Vaya uns tres en Cánovas, en Martínez Campos y en Sagasta.

Moral rimada:

—Una cosa es endrapar
y otra cosa dejunar.

MORAL PRÁCTICA.

(ENTRE MUNICIPALS.)

—Oye, Francisquet; me ha dicho el vecino del devant qu' es un minyo que acostumbra a estar muy bien enterat, que se trata por a'gunos de empaytar y echar el guant á todos los que votamos. —No n' has oido parlar? —Sí; á cal barber l' altre dia dos ho estavan explicant, y per cert que ho criticavan y hasta s' hi van barallar. —Y está claro, por supuesto! Suponte tú que demá tienen que ferse elecciones y nos mandan á votar... —Te sembla justo que 'ns prendan per cumplir con lo mandat y nos pongan á la sombra? —Qué t' estás empotllant? —perqué tenen d' agafarnos?... —Pues... —Noy, no sigas babau: qué no sabs de lo que 's tracta? —Yo creia... —Ja veurás: aquesta ley que tú deyas, no es contra 'ls municipals ó otras personas decentes que s presentan á votar, sinó per aquests que votan dihent renechs y p'cats. —Ah! Ya caigo: ¡los blasfemos! —Just! Ara hò vas encertat. —Es decir que cuando un hombre diga algun pecat, serà reducido á prisón? —Ángela! D' això s' estava tractant... Tant polissons com nosaltres, quan la ley funcionará, passejarérem xano, xano pels carrers de la ciutat, escoltant per las botigas, pels cafés y pels sarau, y quan sentirérem que un p'carrer renegui un xich, ¡patatrás! má á la corda, y com un Cristo, á ca la ciutat il·ligat. —Válgame Dios! ¡cuanta feina! Tot lo dia haurém d' estar lligant gente y duhentla á puesto... —Ay, pobres municipals!.. Y escucha: los carreteros deben tambien observar esa ley? —Com tots los altres. —Si? pues puedes donar ya tots los carreteros per presos. —Ja ho veurás quan siga 'l cas. —Y si alguno de nosotros vota, ¿com s' arreglará? —Oh! Es molt facil, no t' apuris: tot fos tant senzill y plà! Verbi gràcia, tú renegas, jo ho sento, trech los lligams, y t'tragino á la garjola. —Y si renegas tú? —Igual: tú m' lligas á mí y andandu. —Yo á tú y tú á mí! tots lligats! —Vaya unas leyes s' empescan! Me sembla que muy aviat, las prisions serán petitas para albergar los cristians que trencaran la ordenansa. —Ja tens rahò... ¡voto á tal! —Ey! No votes ó te amarro. —Ja vols comensá á ligar? —Sí, sí, voldría ensayarme. —No t' apressuris: avants havém d' apendre la llista dels termes que son pecat, per sapiguer desde luego lo que val y l' que no val; perque hi ha molts paraulas, que tú potser no las sabs, y son renechs de primera. —Hombre, eso es mucha vritat; pero... ¡calla!... —Qué? que 't passa? —Ese individuo de allá ha gritado vatalisto... —Y qué? —Eso no es pecat? —A mi al menós no m' ho sembla. —Oh! Sí, sí, le voy detrás, y como torni á decirlo le cojo y apa... al calaix! —Pero home... vina... no corris... —Cá! No le quiero dejar... —Es que... —Ha dicho vatalisto! —Voy por él... —Arri á nanná!

C. GUMÀ.

N empleat fusionista estava llegint los detalls de la catàstrofe de Ischia, quan v' rebre la notícia del alsament de Badajoz.

Estava consternat. Se figurava al menos que l' terremoto havia arribat á Espanya.

Se 'n anà á cal apotecari á pendre una medicina d' espant.

Pero després, al saber que 'ls sublevats s' havian refugiat á Portugal exclamava:

—Com hi ha mon, jo al puesto del govern portugués, los fusellava á tots.

Diumenge passat, mentres Badajoz se pronunciava, á Barcelona hi havia un alsament.

Dona aquesta notícia, segur de que ningú 'm desmentirà.

No s' si estavan en connivencies; pero la veritat es que á dos quarts de set en Budoy v' alsarse á la Plaça de Toros.

Dimars v' arribar en Rius y Taulet.

—Al veure'l á Barcelona, deya un fusionista, ja 'm vaig tranquilizar. Perque si algú tractés de aixecarse, bastaria un discurs de D. Francisco...

—Si, bastaria un discurs de D. Francisco per ferli caure las armas de les mans.

—Si senyor, sí.

—Com que s' hi adormiria.

Alguns carlins de la Diputació de Vizcaya han menjat ab Isabel II.

—Bravol

Pleitear y comer juntos.

Lo govern ha suspès á quatre diputats provincials de Tarragona, tots quatre fusionistes.

—Y això que diuhen que llops ab llops may se mossegan!

El Correo militar assegura que succeixen fets com los de Badajoz, perque s' considera com una calamitat l' encumbrament del actual ministre de la Guerra.

—Lo ministre de la guerra

d' aquest fet, se 'ns en v' á terra.

Recepta per prevenir insurreccions.

S' estableixen tots los drets democràtics. Los governs procuraran inspirar-se en la opinió pública. Quan vingan eleccions respectarán la voluntat dels electors. Si surten derrotats deixarán lo puesto á un altre. No farán trampas.

D' aquesta manera no hi ha insurrecció possible. A França ho han probat.

Un senyor, llegint lo diari:

—«Las tropas han dormido sobre las armas.»

La seva senyora:

—¡Pobres soldats! Si que s' trobarán crujits, havent de dormir sobre 'ls fusells.

Lo Fiscal de imprenta 'ns ha enviat una carta de despedida.

Després de agrahir aquesta atenció jay! estém tan enternits, que ni ménos podém fer cap comentari.

Lo premi quart de la loteria ha caigut al número 17.369 despatxat á Badajoz.

El Correo catalán y en Martínez Campos dirán á duo: —No veuhen? Una castiche de Déu.

En Sagasta al rebre la notícia del alsament de Badajoz s' arribà fins á Bayona, per veure si era necessari anar á Madrid ó tornar-se 'n á las ayguas. ¡Oh santa tranquilitat!

Un altre home hauria anat á Madrid reventant locomotoras. Ell no: en Sagasta es d' aquells que s' fan peixe i menjà per mandra d' alsar la culera.

Ha deixat de formar part de la ganaderia de 'l esquerra 'l Sr. D. Juan B. Toro.

Aixis s' ha quedat toro sense divisa.

Un telegramma:

«El general Martínez Campos ha salido para la Granja.»

Un altre:

«En las inmediaciones de la Granja la epidemia del sarampión está muy desarrollada.»

Ara no fa'taria sinó que l' heroe de Sagunto, després de lo de Badajoz agafés lo sarampió.

En Martínez Campos telegrafia á n' en Sagasta las ocurrencies de Badajoz.

Arriba 'l telegramma á Ayguas Bonas.

—¿Ahont es en Sagasta? pregunta 'l mossó de telegrafos.

Un dependent del establiment, respon:

—Es á l' aygua.

No hi vist may una persona més assorada que un fusionista coneigut meu, aixis que v' rebre la notícia del pronunciament de Badajoz.

V' perdre l' color, quedantse groch, com si no hagués menjat de quinze dies.

Y això que cada cap de mes, cobra la paga ab tota tranquilitat.

—Badajoz... Badajoz... murmura. ¿Ahont dimoni cau aquesta població? ¿No es pás á Andalucia?

—No, home, una mica més amunt.

—Iah, sil... A Murcia.

—No, tonto, per la banda de Portugal.

—Més amunt y per la banda de Portugal?... Doncs serà á Galicia.

—Y tú pretens una plassa de administrador de corrèus?... Badajoz es á Extrema...

Lo fusionista interrompentme ab vivesa:

—Si, ja sé: es á Extremadura.

(Rigorosament històrich.)

XARADA.

No he tingut may de ningú hu:
si algun mot no entench confòs dich dos:
membre del cos humà es tres.

Y ara si no m' has comprés,
cavilant una estoneta,
trobarás qu' escriu lo poeta
lo prima-segona-tres.

PEPET SIMPÀTICH.

MUDANSA.

Entre unes total de roca
un niu de tot hi vaig veure
y desitjant jo criari'as
per un xicot vaig tot treure.

Y las he tant acertadas.
qu' estan cant: nt tot lo dia
y ni ab las tot més preuhadas
ara jo las cambiaria.

UN TAPÉ Y F. DE T.

TRENCA-CLOSCAS.

—DEU ACAS?

—¡CALLA!!

Ab las anteriors lletras formar lo títol de un drama català.

SACHETTI.

GEROGLIFICH.

I
I
cap cap

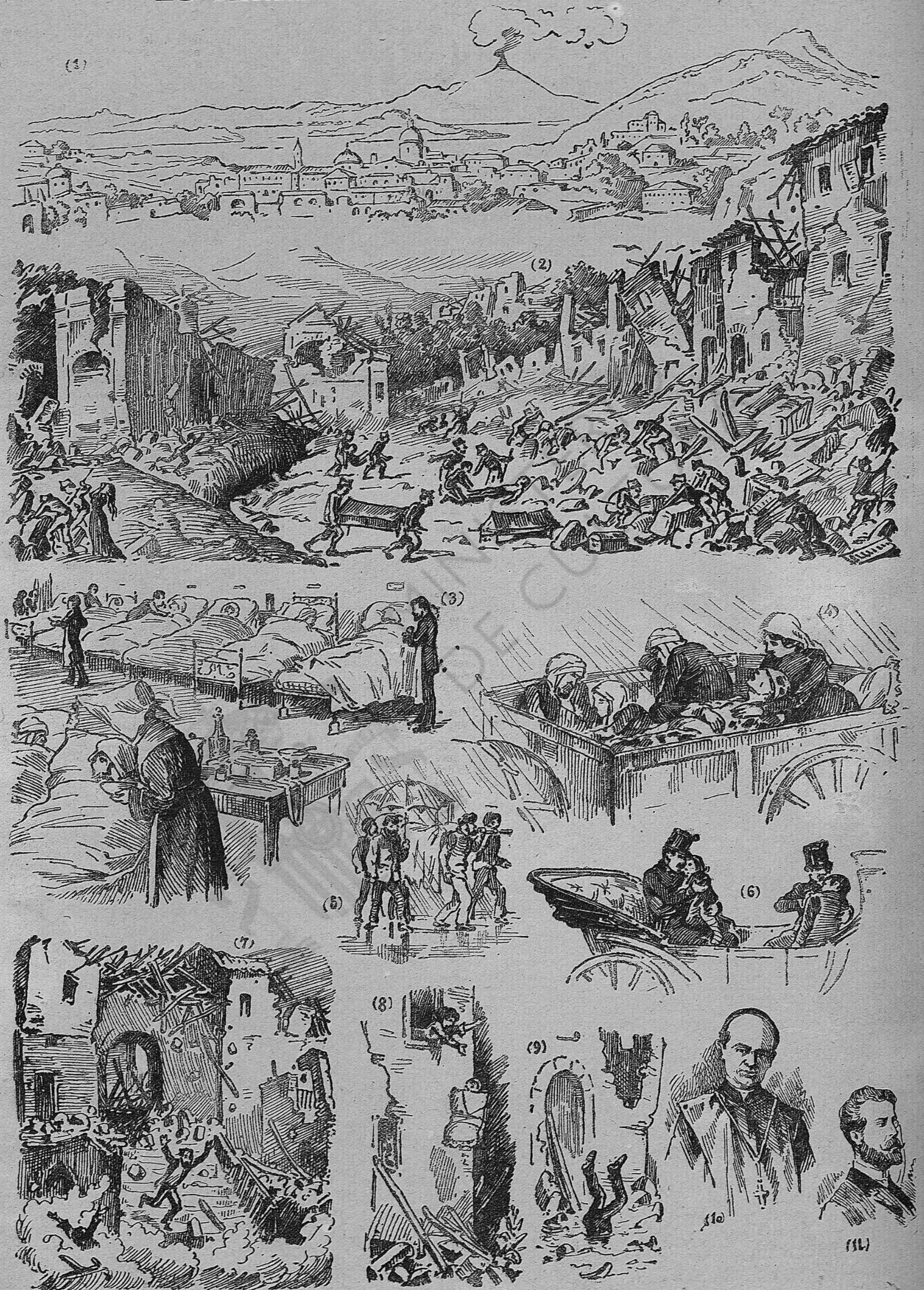
I I
bon
I P :
I :
I :

ANÒNIM.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Arch de Tea 0,21 y 23.

LO TERREMOTO DE L' ISLA D' ISCHIA.

1. Vista de Casamicciola avants del terremoto.—2. Los banys de Casamicciola després del terremoto.—3. Un dels hospitals de Nàpols abont han sigut transportats los ferits del terremoto.—4. Transport de ferits.—5 y 6. Prés del natural en un dels carrers de Nàpols.—7. Un fugitiu de la *Piccola Sentinel*, en lo moment de ocurrir l' terremoto.—8. Una pobre mare que per salvar al seu fill, vā tirar-lo per la finestra lligat entre dos cuixins.—9. Un home que al caure desde una altura vā quedar soterrat de cap dintre del fang, produït per las aigües termals.—10. Lo bisbe de Nàpols.—11. L' arcalde de Nàpols.